

KAPITOLA 14

Tři pohřešování

Červenec 1987

Téměř po čtyřech měsících od nepovedeného výbuchu v Plzni nebyl zaznamenán žádný pokrok. Sice přišlo několik výhrůžných dopisů a několika funkcionářům bylo telefonicky vyhrožováno, ale konkrétního pachatele se určit nepodařilo. V těchto případech se většinou jedná o pomatené šílence nebo vtipálky, ale každý nový poznatek se musel vyšetřit. Přestože případ Budějovice a Plzeň vyšetřovala Státní bezpečnost a kriminálka nezávisle na sobě, stále bylo dost hlasů, které nechtěly věřit, že v socialistickém Československu rádí terorista, lépe řečeno záškodník. Terorismus je import zlého kapitalistického západu. Není možné, že Československo pod bratrskou ochranou Sovětského svazu pěstuje podhoubí k tak odporným prozápadním činům. Jediné preventivní opatření, které vzešlo z hlav represivních složek, bylo důsledné hlídání a kontrolování budov, které mají vztah k vládnoucí straně, či přímo představují socialistické zřízení jako celek...

Buben neměl na rozdíl od Jareše dostatečné krytí, takže ať chtěl, nebo nechtěl, vyšetřoval s kapitánem Václavíkem smrt pro-

stitutky, kterou někdo utloukl kladivem někde v lese u Zbraslavi. Z cynického hlediska nezajímavá vražda osoby, která stejně nikomu nechyběla. Ostatní členy mordparty zaměstnával Peterka tak, jak měl sám ve zvyku. Čili na sto deset procent. Oproti tomu Jareš měl volnější ruce. Mohl nenápadně vše sledovat, a ač nebyl přímo členem velmi malého vyšetřovacího týmu, stále některé informace proudily skrz jeho archivní doupě. Velice často se dostával ke zprávám dálkopisu, takže některé informace související s jakýmkoli vyšetřováním měl k dispozici jako první na celém oddělení. Byl si dobře vědom, že tato výhoda může být zároveň i jeho prokletím...

Majitel modrého mercedesu zaparkoval a bez jakékoli rozvážnosti prošel brankou, aniž si všiml zle dotírajícího jezevčíka. Na schodech vilky na konci slepé ulice ho v pantoflích a teplákách vítal vysoký, asi pětapadesátiletý muž přímé postavy, černých vlasů a s nejméně třídním strništěm. Řidič mercedesu nepřijal nabízenou pravici, jen se kolem pána domu protáhnul a vešel dovnitř, a aniž by se rozpakoval ohlížet, jestli je v domě někdo přítomen, sešel schodiště a zadním vchodem vyklouzl na zahradu. Nejprve se rozhlédl kolem sebe a až potom usedl na dřevěnou židli.

„Tomu říkáš zachování přísné konspirace? Takhle sem vpadnout?“ zeptal se pán domu muže, který si vytahoval váček s dýmkovým tabákem.

„Nešlo to jinak, Ivane,“ odpověděl celkem nesrozumitelně, jelikož si strčil dýmku do úst, aby si uvolnil obě ruce, které hledaly všude možně po kapsách zapalovač.

„Pěkná věcička, ten dýmkový zapalovač. U nás v socialistickém Československu si musíme vystačit se sirkou, ale na to nejsi zvyklý, po tolika letech venku, co?“